

пред плаћена новчана средства, тужилац као купац стиче право на камату на та средства. Застарни рок за подношење захтева за потраживање камата почиње да тече од дана закључења анекса уговора, у смислу одредбе члана 16. став 2. тачка 4. наведеног Закона. Како на ову застарелост суд не пази по службеној дужности (члан 360. став 3. Закона о облигационим односима), а будући да тужени није истицао приговор у том правцу, подносилац захтева за заштиту законитости правилно истиче да су побијане пресуде донете уз погрешну примену материјалног права, па је стога захтев ваљало уважити и одлучити као у изреци.

Припремио *Александар Лазовић*

ОДЛУКЕ ВРХОВНОГ СУДА СР СРБИЈЕ

УРЕДНОСТ ТУЖБЕ КОЈОМ СЕ ТРАЖИ ПОНИШТАЈ РЕШЕЊА РАЗЛИЧИТИХ ОРГАНА

Обе тужиље су првобитно поднеле заједничку тужбу Окружном суду против више аката управних органа и других органа. Окружни суд је позвао тужиље да тужбу уреде, јер је непотпуна и неразумљива, не садржи све потребне податке из члана 27. Закона о управним споровима.

Како тужиље нису поступиле по налогу суда, и нису уредиле тужбу (првотужила је поднеском остала углавном код навода тужбе и оспорила исте управне и друге акте као и тужби, док друготужила није поступила по налогу суда — којој је достава извршена путем огласне табле суда), то је суд побијаним решењем У бр. 72/85 од 22. X 1985. године, тужбе одбацио.

По захтеву за ванредно преиспитивање судске одлуке, поднетом од стране тужилаца против побијаног решења, Врховни суд Србије је својом одлуком Увп. I. број 619/85 од 15. IV 1986. године, уважио захтев и укинуо побијано решење Окружног суда. Заузео је правно схватање да је правилан закључак Окружног суда да тужиље нису поступиле по решењу суда У. бр. 72/85 и нису отклониле недостатке из тужбе који су спречавали рад суда по истој. Међутим, Врховни суд налази да нису испуњени услови за одбацивање тужбе као неуредне, јер по оцени овог Суда у решењу Окружног суда нису дате довољне инструкције тужилаца које недостатке и на који начин треба отклонити. Сама чињеница што се тражи поништај решења различитих органа није недостатак за поступање суда, с обзиром да је суд у могућности да изврши раздвајање поступка по побијаним решењима, а тек онда од тужилаца тражи отклањање недостатака за поступање по тужбама поднетих против истих.

БРАЧНИ ДРУГ КАО ОБВЕЗНИК ПОРЕЗА НА ПРИХОД ОД ИМОВИНЕ КОЈУ САМОСТАЛНО ОСТВАРИ

Подносиоци захтева за ванредно преиспитивање судске одлуке поднели су захтев Врховном суду Србије против пресуде Окружног суда у Зајечару. У. број 253/85 од 16. X 1985. године. Из података у списима произлази да није спорно да су подносиоци захтева брачни другови те да су надлежном општинском органу поднели одвојене пореске пријаве ради разреза пореза за 1984. годину, јер су сваки за себе, посебним правним пословима — уговорима о закупу различитих објеката закљученим са различитим правним лицима, остварили приходе од имовине.

Надлежни орган општине је на основу обе пријаве утврдио збирни износ прихода и пореску основуцу, те је једним решењем разрезао укупан порез на приход од имовине.

Овако утврђену пореску обавезу прихватио је и другостепени орган Скупштине међуопштинске регионалне заједнице — Секретаријат за вршење поверених управних послова Зајечар а Окружни суд је по тужби пореских обвезника тужилаца својом пресудом У. бр. 253/85 од 16. X 1985. године, одбио тужбу као неосновану, налазећи да се ради о имовини супружника, те да је приход остварен од заједничке имовине, која није исказана у аликвотним деловима, заједнички.

Одлучујући по захтеву за ванредно преиспитивање судске одлуке који су поднели тужиоци Врховни суд Србије није прихватио правно схватање изражено у побијаној пресуди. Ово са разлога што у смислу одредбе члана 325. Закона о браку и породичним односима брачни другови могу уговором регулисати управљање и располагање целокупном заједничком имовином или њеним делом. При томе закон не условљава да имовина буде утврђена у аликвотним деловима, нити физички подељена.

Према томе, појединачно закључени уговори брачних другова о закупу различитих објеката, односно просторија, указују на њихов споразум о располагању појединим деловима заједничке имовине а тиме и о подели прихода остварених од те имовине, па како је одредбом члана 48. Закона о порезима грађана прописано да је обвезник пореза на приходе од имовине грађанин који наплати приход, то је суд у смислу члана 50. ст. 2. Закона о управним споровима уважио захтев, преиначице побијану пресуду уважио тужбу и поништио другостепено оспорено решење.

ДА ЛИ ТАКСИ ВОЗАЧ ПОДЛЕЖЕ ОБАВЕЗИ ПЛАЋАЊА КОМУНАЛНЕ ТАКСЕ НА ФИРМУ

У поступку разреза пореза и доприноса надлежни орган Скупштине општине — Секретаријат за друштвене приходе, пореског обвезника такси возача, који се задужује порезом у годишњем паушалном износу, обавезао је да плати и одређени износ на име комуналне таксе за истакнуту фирму односно назив на пословној просторији, позивајући се на одредбу члана 4. став 1. тачка 1. Закона о комуналним таксама („Службени гласник СР Србије“, бр. 25/79), и Одлуку о комуналним таксама Скупштине општине члан 2. став 1). тачка 4. у вези са тарифним бројем 4. тачка 18. под е таксене тарифе комуналне таксе („Службени лист СО Чачак“ бр. 10/84).

Другостепени орган решавајући по жлаби пореског обвезника, Међуопштинска регионална заједница Краљево — Секретаријат за уп-

равне послове, поништио је првостепено решење у делу диспозитива којим је такси возач обавезан да плати и комуналну таксу за истицање фирме.

По тужби општинског јавног правобраниоца, као законског заступника општине, Окружни суд је својом пресудом У. бр. 289/85 од 7. XII 1985. године, одбио тужбу налазећи да је оспорено решење правилно и на закону засновано.

Врховни суд Србије по захтеву за ванредно преиспитивање судске одлуке који је поднео општински јавни правобранилац својом пресудом Увп. I. бр. 18/86 од 19. II 1986. године, одбио је захтев као неоснован. Ово са разлога што је прихватио правно схватање изражено у пресуди Окружног суда (и у оспореном решењу) да се обележје „Taxi“ на возилу којим се обавља делатност ауто-такси превоза не може уподобити истицању фирме или назива на пословним просторијама како је то прописано одредбом члана 4. став 1. тачка 1. Закона о комуналним таксама.

Наиме, налази да се путничко возило, којим се обавља самостална делатност личним радом, тј. врши услуга превоза лица (и пртљага) уз накнаду и представља средство за рад, не може сматрати пословном просторијом, а тиме ни ознака „TAXI“ на таквом возилу нема обележје фирме или назива на пословним просторијама.

Припремила *Милица Јовановић*

ОДЛУКЕ ВИШЕГ ПРИВРЕДНОГ СУДА СР СРБИЈЕ

КО ЈЕ ДУЖАН ДА ПРЕВЕДЕ ТУЖБУ РАДИ ДОСТАВЉАЊА ИСТЕ СТРАНОМ ПРАВНОМ ЛИЦУ КАО ТУЖЕНИКУ

„Наведеним решењем одбачена је тужба.

Благовременом жалбом тужилац побија решење из свих разлога наведених у члану 353. ЗПП-а.

Жалилац истиче да је тужба уредна и да туженик има пуномоћника у Југославији па је предложио да се решење укине а предмет врати истом суду али другом већу.

Жалба је основана.

У конкретном случају не ради се о неуредној тужби већ се ради о достављању тужбе и позива страном правном лицу-туженику. Тужбу и позив као и друге поднеске дужан је да преведе суд на терет тужиоца и да их у 3 примерка достави Републичком секретаријату за правосуђе и управу ради уручења туженику.

Са изложеног а у смислу члана 369. и 370. ЗПП-а ваљало је жалбу уважити, решење укинути а предмет вратити на наставак поступка.

У наставку поступка суд ће превести тужбу, позив и прилоге на терет тужиоца и исте ће у 3 примерка доставити Републичком секретаријату за правосуђе и управу ради уручења туженику с тим што ће поставити рок од најмање 90 дана.

Суд може доставити тужбу и позив заступнику туженика у Југославији, како је то тужилац навео у жалби и без превода ако је то стварно пуномоћник тужиоца у Југославији.